

רחל אמנו, אישה יפה, נאהבת, 'מצויה בהמתנה'. היא מחכה לנישואיה עם יעקב, היא ממתינה ללידת בנה הראשון בעוד ששפחתה ואחותה יולדות לפניה, ואין בליבה קינאה.

אין בה התמרמרות.

רחל שותקת מתוך כוח ולא מתוך חולשה. צריך כוח רב מאוד לשתוק כשאהובר מתחתו עם אחותר, ולהמשיך לשתוק כשאחותך לוקחת בפעם השנייה את בעלך. היא גם מוותרת על רצונה להיקבר במערת המכפלה, כדי להיות לעזר לנו, לילדיה.

ועל כך אומר לה הקב"ה: "מנעי קולך מבכי ...יש שכר לפעולתך".

תובנה

"חיי בשרים לב מרפא; ורקב עצמות קנאה" (משלי, יד ל).

כשאדם מקנא, הוא אינו יכול להיות פנוי לראות כמה שפע יש לו, והקנאה אוכלת את עצמותיו.

דחף הלב ` הפעם הראשונה שבה קינאתי... הייתה...